

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. *N^o* 141.

45de Møde.

Dnsdagen den 10de April.

(Fortf.)

Justitsministeren (fortsat): Det maatte altsaa være dobbelt betænkeligt for Regjeringen, da den foreløbige Lov for Udskrivningen i 1850 kom ud — den Lov, som nu foreligger, — at tage en Bestemmelse, som i Begyndelsen af 1849, da Værnepligtsloven ikke havde, og da de Begivenheder, der havde tilbraget sig i 1848, endnu vare i friskt Minde, ikke blev bragt i Betragtning fra Folkerepresentationens Side. Naar man nu seer hen, til, hvorvidt det var ønskeligt eller fra Regjeringens Side tilraadeligt at fremkomme med et saadant Forslag som det, der her foreligger det ærede Thing i Vædringsforslaget, saa troer jeg dog, at man maa meget nøie undersøge, om den Tjeneste, som de paagjældende Uværnepligtige havde udført — thi her er egentlig kun Tale om tidligere Uværnepligtige, da det var saare faa eller maaskee slet ingen Værnepligtige af den Alder, at denne Bestemmelse kan komme til Anvendelse paa dem, der gif frivilligt med i hiint Aar, — da maa man, siger jeg, vel overveie, om den Tjeneste, de have gjort, paa nogen Maade kan kompenseres med et Aars fast Tjeneste. Det er allerede af min ærede Collega og en anden æret Landstingsmand berørt, hvilke Bænskeligheder her maatte møde, og det er det, som har gjort, at man ikke har troet fra Udskrivningsvæsenets Side at burde fremkomme med noget Forslag derom. Ganske anderledes stiller Sagen sig, naar Forslaget fremkommer fra Thingets Side, og jeg skal kun gjentage, at der hverken fra min Side eller fra min Collegas Side, som tidligere har talt, kan være Tale om at ville prutte med de Forslag, som i den Henseende maatte fremkomme.

Schytte. Idet jeg slutter mig til de Talere, som have understøttet det foreliggende

Vædringsforslag og navnlig, ligesom den ærede 1ste Landstingsmand for 3dte Valgfreds (Kierkegaard) agter at stemme for det principale og i alt Fald for det subsidiaire, skal jeg blot, i Anledning af de Tvivl, der ere udviklede saavel af den høitærede Krigsminister som af den høitærede Justitsminister, med Hensyn til Bænskeligheden ved at udstøde, hvilke Frivillige der kunne komme ind under Vædringsforslagets Bestemmelse, tillade mig at spørge, om ikke navnlig, samtlige de Frivillige, der ere i det Tilfælde at have tjent i saa lang Tid, som Vædringsforslaget efter Afstemningen muligt maatte bestemme, maae anses at høre derunder, idet jeg mener, at de, der have tjent ved de frivillige Corps, maae antages at have været i militair Tjeneste. Det er ikke 1 eller 2 Corps; men, saavidt jeg erindrer, var der 4 i Jylland, nemlig i Veile, Aarhuus, Horsens og Randers, derhos et fra Døense, altsaa 5 og et Par ridende Corps'er. Det var saaledes et ikke ubetydeligt Antal Frivillige, der paa den Maade stillede sig i Armeens Rækker, vistnok under andre Former end dem, der vare befalede for den almindelige militaire Tjeneste; men jeg tør dog med Sandhed udse, at det ikke var de Frivilliges Skyld, at disse Corps'er bleve saaledes oprettede. Det hører ikke hjemme her at gjøre Grunden hertil til Gjenstand for Dmtale; thi det er hjemfaldet en forgangen Tid, og den Mand, til hvem vi i saa Henseende maatte henvende os, er ikke her tilstede. Jeg vil ogsaa indrømme, hvad den høitærede Justitsminister har anført, at der er forsømt i rette Tid at gjøre gjældende, hvad vi nu ere isærd med; men vist er det dog, at jeg tør udtaale, at det ikke var Bedkommendes Skyld, at de kom ind under saadanne Corps, thi der var ikke ubetydelige Bænskeligheder forbundne med at komme ind paa anden Maade, og selve Organisationen af disse Corps'er mødte vistnok ikke den Understøttelse, som Bed-